

שיחות. עובדות. סיפורים
והנהגות מעניינת דיומא
יוצא-לאור ע"י
ועד תלמידי התמימים העולמי

ב"ה
תשרי
תשנ"ט

גליון א
כו אלול

ליזבאוויטש

שב ליזבאוויטש

יוצאין להקביל פניו

חסידים פורצים בריקוד
טרם עלייתם למטוס

על יד חצירו של הרבי, צריכים לראות שתלוי "חסיד"...

ע"ד האמור לעיל שיום השבת פועל על כל ימות החול שגם בהם יהי' במעמד ומצב נעלה יותר.

(כ"ק אדמו"ר אמר בבת שחוק): אין כוונתי לומר מוסר, שכן, אמירת מוסר אינה דרכה של ליזבאוויטש, כי, נוסף לכך שחבל על הזמן, הרי מוטב לפעול על הזולת בדרך של קירוב, ע"י טפיחה על השכם.

(כ"ק אדמו"ר פנה לא' האורחים ואמר):

אין הכוונה שבשוככם לביתכם אין לכם לעסוק המשך <<<

שיחזור לביתו, שגם אז לא יהי' מושקע כו', ויהי' ניכר עליו היותו חסיד ליזבאוויטש,

- ע"ד הסיפור שר' שמואל מונקעס עם קבוצה של חסידים חזרו פעם מהתוועדות (בהיותם "אויפגעלייגט"...) דרך חצירו של רבינו הזקן. קפץ ר' שמואל ונתלה על שער החצר, כשרגלו תפוסה למעלה וראשו למטה. פנו אליו חבריו החסידים ושאלוהו: שמואל, או ר' שמואל - כפי שנהגו לקרותו - מה פשר מעשה-קונדס זה?! והשיב להם: בנוהג שבעולם שכאשר עוברים על יד "חייט", רואים שתלויים "מספריים", על יד "סנדלר" תלוי "נעל", וכיו"ב. וכמו כן כשעוברים

יוקר הזמן כאשר נמצאים אצל הרבי

- שיחה בה מורה הרבי כיצד צריכה להיות הנהגתו של חסיד אצל רבו -

ומזה מובן גם בנוגע ל"אורח" שמגיע לכאן - שאצלו הרי זה מעמד ומצב של שבת,

- אחד החסידים שהגיע אל כ"ק מו"ח אדמו"ר מלעמבערג לאטוואצק, ביקש שהרבי יאמר "חסידות". וכשאמר הרבי שזמן אמירת חסידות הוא ביום השבת, השיב החסיד, שבבואו אל הרבי הרי זה אצלו שבת. בשמעו את דבריו, קרא הרבי את חאטשע, ואמר לפנייהם מאמר חסידות!

וכיון שכן, הרי במשך זמן היותו כאן, עליו לפנות ולרוקן את עצמו ולצאת מכל ההגבלות שיש לו בהיותו בביתו מצד הסביבה כו', ולדוגמא: להיותו עשיר ומכובד, "א' מזרח איד", צריך להיות לבושו באופן מסויים, ואין זה מתאים שיהי' לו עסק עם בחורי ישיבה, וכיו"ב בשאר הגבלות.

יש לייקר את הזמן שנמצאים כאן, אשר, עם היותו זמן קצר, יכולים לפעול בו יותר ממה שיכולים לפעול במשך זמן ארוך בהיותו בביתו, כיון שבהיותו כאן אינו מוגבל בכל ההגבלות שמוגבל בהיותו בביתו.

והזמן שנמצא כאן יפעל גם על משך הזמן

הרב אלישיב הנהן קפלון
משפיע בישיבת תות"ל קרית גת

עוד מעט נראה את הרבי...

ושראיתם. להרגיש את הרבי קרוב וממשי, נראה לעיני בשר - זו היתה חוויה מטלטלת שלא ציפיתי לה; כאילו היה זה רבי אחר.. הרגשתי תחושה של משהו שלמעלה מהחיים הרגילים - - -

תוך זמן קצר התמזגנו בחוויה רבה בחיים הסוערים של 770: הרבי נכנס והרבי יוצא, ואנו תמיד בעקבותיו... ראוני נערים ולא נחבאו..

בהתוועדויות היינו עומדים על הפירמידה, וכששרו בפעם הראשונה "פירח בימי צדיק" והרבי עודד בראשו הק', התרגשתי מאד. בין רגעים כאלו וימות המשיח אין ממש הבדל גדול.. הבעיה היא כנראה רק בהרגל, כשהתרגשות וההתפעלות פוחתים, בשל העובדה שכל ה'גילויים' 'נשפכו' עלינו מלמעלה, לגמרי לא לפי ערכנו, ונותרו ב'מקיף'.

המשך <<<

בן-דודי (הר"ר) יוסי שניאורסון שהיה אז תלמיד ב'קבוצה' הגיע לפגוש אותנו, וכמה מתוקים היו המלים שאמר תוך כדי שהוא מאיץ בנו במאור פנים: "תזדרזו! הרבי עכשיו סיים את ה'סליחות', ומאוחר יותר יצא לקריאת התורה. תוכלו לראות את הרבי!". פתאום זה מוחשי! איזה אושר! אנחנו נראה את הרבי אוט-אוט. הוא היה כמלאך מבשר טוב...

הגענו ל-770, ראינו את הבנין.. המוחשיות הפתאומית מדהימה ומרגשת. רצנו למקווה וחזרנו מלאי מתח וציפייה לקראת הרגע שבו הרבי יצא מחדרו הק'.

ולפתע הוקרה: ידידת הדלת התכופה, כולם נדרכו באחת והרבי הופיע בפתח.. קשה לתאר עד כמה שונה הרבי במציאות מכל סרטי הוידאו שראיתי

כמו רבים אחרים הרצון לנסוע אל הרבי הגיע זמן רב לפני שהדבר התאפשר בפועל, בהיותי בן 14 וחצי, בסוף תשמ"א לקראת תשרי תשמ"ב. עיקר תוקף הרצון והגעגועים לנסוע התעוררו בסוף שנת תשמ"מ, ויש להזכיר לטובה את הצלם ר' לוי יצחק פריידיץ ע"ה עם הסרטים שלו שגרמו להרגשים עזים ביחס לרבי ול-770 בית חיינו. אלא שאז הוריי שי' עדיין לא הסכימו לכך, אך לפחות הוצאתי הסכמה לגבי השנה שלאחריה. אמנם ניתן לומר שהיה משהו מתוק בעצם החלום על 770 לפני שראינו אותו בפועל, אך כמובן, לאחר שהגענו ל-770 וראינו את הרבי - הבטנו על הכל בצורה מחוברת ומחייבת הרבה יותר.

וכך זה היה:

בכ"ה אלול תשמ"א בבוקר הגענו לניו-יורק.

בענינים גשמיים. - יתן לכם השי"ת גשמיות, ותראו "קונץ" שביכלתכם לעשות מזה רוחניות, כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר בשם אדמו"ר הזקן שהקב"ה נותן לבני ישראל גשמיות, ובני ישראל עושים מהגשמיות רוחניות;

אמנם, כדי שתוכלו לעשות מהגשמיות רוחניות, העצה לזה, שבמשך הזמן

הקצר שהנכם נמצאים כאן תתפנו לגמרי מענינים גשמיים ותעסקו אך ורק בענינים רוחניים, ואז, גם בשוככם לביתכם יהי' ניכר עליכם היותכם אַ לְיוֹבְאוּיטְשֶׁער,

- דבר המתבטא בין השאר גם באופן ההנהגה

כאשר מגיע "משולח"... ולא עוד אלא שכאשר עובר משך זמן וה"משולח" לא הגיע, הרי הוא בעצמו שולח אחריו ומזמין אותו שיבוא, כיון שהוא (והעיירה כולה) מרגיש את עצמו מדוכדך ("פאַראומערט") מרוב בדידות - ואז עושים מהגשמיות שנותן הקב"ה - רוחניות.

ש"פ שמות ה'תשי"ג

משלחם בסבר פנים יפות

- סיפור מרטיט המצביע על הקשר המיוחד של הרבי עם שלוחיו הפזורים ברחבי תבל -

"נמנתי אל הרבי כל שנה לה"ף מחזקה אר"

בתמונה נראה הרב גרשון מענדל גדליק נשהוא מביט ממקומו על הרבי בעת התפילה בכ"ף אב

מספר הרב **גרשון מענדל גדליק**, שליח כ"ק אדמו"ר למדינת איטליה:

באחד מימי אלול שנת **תש"כ**, נסעתי בחזרה למקום שליחותי, מבקורי אצל הרבי בכ"ף מנחם אב.

באותה עת הושלמו ההכנות לקראת הצ'ארטר הראשון שהגיע אל הרבי לחודש תשרי, כך שהדיבורים ב770 בין הבחורים ואנ"ש היו סביב הצ'ארטר והאורחים שעתידיים להגיע.

אך אני, עלי כעת לנסוע חזרה למקום השליחות... מובנת ההרגשה שהיתה בליבי באותה עת...

בעומדי על המדרכה בכניסה ל770, ממתין למונית שתקח אותי אל שדה התעופה, עבר המזכיר הרב **משה ליב ראדשטיין**, וכשהבחין בפני הנפולות, שאלני מדוע הנני שבור?

תיארתי לו את הרגשתי שעלי לנסוע מכאן, ועוד בתקופה נפלאה זו של הכנות לחודש תשרי, זמן בו כולם מגיעים הנה.

הרב ראדשטיין הקשיב, ואז אמר לי להמתין מספר רגעים. כעבור דקות הוא יצא מ770, וקרא לי להכנס אחריו.

באותם שנים הדלת של גן עדן התחתון היתה פתוחה תמיד. אך דלת חדרו הק' של הרבי, היתה סגורה. כעת סימן לי הרב ראדשטיין באצבעו לעבר דלת חדרו של הרבי, שהיתה פתוחה מעט. הבנתי שעלי להכנס...

כשנכסתי, הרבי הביט בי ואמר: **"נו, ס'איז דאך חודש אלול, און ס'איז דאך המלך בשדה"** והוסיף בחיוך רחב עם תנועה בידו הק': **"ומראה פנים שוחקות לכולם! פארט געזונטערהייט!"**

הרב קפלון < המשך >>>

שאותם עודד הרבי בשיחות המיוחדות שהחל לומר מדי ערב בלילות חג הסוכות.

אני עוד הספקתי אחת מההתוועדויות הללו, ומה שאני זוכר הוא שישב החסיד ר' אברהם מאייר ע"ה בסוכה של בנו ושתק, אבל כולם הצטופפו סביבו. מסתמא כן דיבר לאחר מכן, אך זה מה שזכור לי היטב - הפנים המאירות והשתיקה הזאת. היה ידוע שבסוכות ר' אברהם מאייר לא עוזב את הסוכה, ומתוועד ללא הפסק מלבד זמני התפללות...

*

נו, שמחת-תורה...

הדבר הראשון והנפלא היה התחושה ששמחת-תורה כאן זה משהו אחר לגמרי! אף שעמדתי רחוק מאד ובקושי ראיתי, וגם בקושי שמעתי את הפסוקים. אני זוכר שקפצתי כמה פעמים כדי לראות איך שהרבי אומר שיחות בין ההקפות בנוגע לאה"ק.

אני זוכר את הריקוד של הרבי עם רש"ג ע"ה; משהו כל-כך יוצא דופן! אז עוד היו מנגנים את ניגון שמח"ת המסורת, ו-770 היה בחאדאראם, ללא צורך בשיחה מפורשת...

עם כל זאת, אני חייב לציין בכנות שהכל היה אז ב'מקיף', ולאחר החזרה לארץ נשכח כל השבע בחודש המשובע. ההשפעה של הנסיעות הללו אל הרבי היתה בעיקר בדברים שניתן לזהות במשך השנים - זה שאדם רוצה ומשתדל להיות חסיד של הרבי, גם כעבור שנים רבות וגם בתקופה חשוכה כמו שלנו - זו התוצאה האמיתית של אותם 'גילויים' שזכינו להם אז בדרך מתנה מלמעלה לגמרי!

ויהי רצון שיוסר ההעלם וההסתר בקרוב, ויחדש השי"ת ימינו כקדם, בגאולה האמיתית והשלימה!

ועמדתי מאחור ממול, מאחורי האנשים. הספקתי עוד לשמוע, ואולי גם ראיתי, איך שהרבי מנגן **"צמאה לך נפשי"**. משהו נדיר שמרומם את ההתוועדות לגבוה מעל גבוה.

סוף ההתוועדות והרבי מחלק דולרים לטנקיסטים. עברתי גם אני, עטוף בצעיף. מצד הייתי מטושטש ומבולבל אחזתי בכסא של הרבי תוך כדי קבלת הדולרים. עובדה מביכה זו מתועדת בתמונה של פריידין...

כאן קרה הפלא: בשלב

כלשהו, כמה דקות או יותר לאחר מכן, שמת לי לב שנעלם כל החום ואני מרגיש רגיל לחלוטין, ב"ה. לקח עוד יותר זמן עד שתפסתי שהרבי ראה אותי עם צעיף (או 'סתם' מצד רוח"ק) וסידר לי את ענין הבריאות כבדרך-אגב...

*

אני זוכר את 'נעילה' ביום כיפור, את ה'אבינו מלכנו' שהרבי סימן לנגן עשר פעמים! ועודד בכל גופו הק' בהתרגשות עצומה. היו מחבריי מתורת אמת שסיפרו ששמעו את הבכיות של הרבי - - -

ואחר-כך המארש, שממנו אני זוכר בעיקר שאני לא זוכר בדיוק מה היה שם.. מרוב הבלאגן.

אחר-כך הגיע סוכות. זו היתה השנה השנייה שבה פחתו בהדרגה ההתוועדויות שאפיינו את שמחת בית השואבה בעבר, והחלו הריקודים המפורסמים

"מצד הייתי מטושטש ומבולבל אחזתי בכסא של הרבי תוך כדי קבלת הדולרים. עובדה מביכה זו מתועדת בתמונה של פריידין..."

הרב קפלון מקבל מהרבי דולרים בחלוקה לטנקיסטים בסיום התוועדות ו' תשרי תשמ"ב

את התקיעות דר"ה אני זוכר בעיקר מהשנים הבאות שבהן הייתי, אך נעימת אמירת הפסוקים מפי הרבי, במנגינה המיוחדת והמרגשת, הפתיעה אותי כבר אז.

*

בליל ו' תשרי קרה לי 'מופת' ממש. הייתי בבית מארחי, קרובי משפחתי משפחת פלינט היקרים, ולא הרגשתי טוב; קיבלתי חום גבוה והייתי מטושטש. כולם הלכו להתוועדות של הרבי ואני נותרתי לבד בחדר חשוך, ישן וקודח מחום...

פתאום התעוררתי ותפסתי שנשארתי לבד. כולם בהתוועדות ואני כאן... במקום לבכות, יצאתי מהבית והלכתי ל-770 עם חום גבוה כשהכל מסביב נראה לי מעורפל.

נכנסתי להתוועדות שהיתה באמצעה כנראה